Ч. 263 Четвер 20 падолиста (2 грудня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд Пльона і в ц. к. Старостсвах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Бесїда пос. Ройовского

виголошена в палатї послів дня 22 надолиста с. р. підчас дебати над проектом закона о запомогах для потерпівших від нещасть елементарних.

Висока палато! Хоч справу сегорічної нужди, яка навістила в наслїдок надзвичайних подїй елементарних і від давна небувалого урожаю майже всї краї Австриї, розбирали широко і основно так многі поважані члени сеї палати, як при мотивованю пильного внесеня, так і при першім читаню предложеного ц. к. правительством проекту в справі нужди — та й при ґенеральній дебатї — при котрій то нагоді мої панове товариші парляментарні і клюбові, панове Володимир лицар Гнївош і Евген лицар Абрагамович представили докладно неурожай в Галичинї — то всетаки я зголосив ся до слова. Від того часу, бачите минуло немало богато тижднів, а потерпівшим неподано нїякої помочи. Панам з другої (*лївої*) сторони палати мають потерпівші горожани всїх країв завдячувати, що з дїлом помочи супротив нужди так тут обходить ся і єго проволїкає ся. (*З правиці: дуже справедливо*).

Коли б почислити кошти засїданя високої палати, то моглиби від 23 вересня аж до нинї 500 громад дістати по 1000 зр. запомоги. (*Оплески з правиці*).

Мої панове! В імени моїх бідних виборцїв обовязаний я пригадати се тут у високій палатї і звернути увагу, що дуже дорога забавка поіменного голосованя сягає глубоко в кишенї бідних горожан держави (*оплески з правиці*), що бідні маси народу всїх народностий знають то добре, що наконець они то платять за ту розривку, на яку собі панове з того боку позваляють, щоби під іменем обструкциї стати популярними. (*Оплески з правиці.*) Тут покликую ся на ужиті з другої сторони, зі сторони посла Шахінґера слова, коли то він зробив таку саму замітку супротив тих панів дня 17 падолиста с. р. тут в сїй високій палатї.

І то суть представителї народу! Кількож то бохонцїв хлїба можна би роздїлити поміж бідних, що гинуть з голоду!

„Висока палато! „Bis dat, qui cito dat“ — звістна стара наука. Час минає, дїло помочи спить, запаси збіжа стають що раз менші і вивожують ся за границю, а ті повіти і громади, де голод величезними кроками наближає ся, стоять без помочи і чекають хвилї, коли запаси збіжа стануть ще менші а цїна буде ще більша, коли дорогами годї буде їздити і коли до всїляко положених місцевостий, що мають злі средства комунікацийні або таки зовсїм їх не мають, не можна буде таки зовсїм доставити запасів збіжа. Не забуваймо мої панове, що наш селянин змушений продавати тепер своє збіже, і то по дешевій цїнї, за котре пізнїйше буде дорого платити.

Вже в місяци серпни сего року відбували ся в Стрию збори послів до Сойму і Ради державної з повітів Стрий, Калуш, Долина, Жидачів і Дрогобич, котрі докладно розбирали стан населеня і прийшли до переконаня, що згаданим повітам грозить голод. Дня 20 серпня с. р. принимав Є. Ексц. п. Намістник кн Санґушко і п. віцепрезидент Мора Коритовский депутацию, в котрій брали участь ґр. Кароль Дїдушицкий, Тарновский зі сторони репрезентациї повітів Стрий-Дрогобич, дальше панове Павликовский, Навроцкий зі сторони повітів Жидачів і Долина та я яко репрезентант повіта Калуш і настоятель ц. к. Товариства господарского, відділу Калуш-Долина, і там предложено сумний стан сїльского населеня з тою умильною просьбою, щоби спонукано як найскоршу акцию помочи.

Отже вже тогди повідомлено ц. к. правительство официяльно, що положенє єсть дуже поважне і дуже лихе. До того приходять ще наставші дня 3, 4 і 5 жовтня великі опади снїгу і морози, котрі бідним селянам відобрали навіть послїдну надію, бо и тих трохи бараболь, які ше лишили ся, змерзли а слота не дозваляла спрятати овес, кукурузу і гречку, щоби аж опісля розпочинати.

Висока палато! Намолот сегорічного жнива випав так сумно і зле, що навіть труди і кошти засїву не покрили ся.

То єсть доповненє образу о Галичинї, який змалював мій передбесїдник о Галичинї високій палатї. З того сумного образу видко, як дуже потреба помочи зі сторони держави, як скоро треба і мусить ся дїлати, щоби недопустити до цїлковитого зруйнованя многих громад і тисячів родин.

Бїда і нужда ростуть, огірченє з браку помочи стає що раз більше, а то тим більше, що запомоги, які прелїміновано для Галичини, суть занадто малі і недостаточні. При-

28)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

— Панно Вартон — сказав Денвуді — чи хочете довести до того, щоби я виступав перед Вами яко пустий і дурний зарозумілепц? Чи маю перед самим собою і перед Вами стати ся погірдливим в надії, що Вас переконаю о Ваших хибних поглядах?

— Не думайте, що то так легко — відповіла Франсес і хотїла вже іти. — То наша послїдна розмова в чотири очи. Але мій батько певно прийме радо свояка моєї матери.

— Нї, панно Вартон, не можу тепер вступити до єго хати. То було би для мене самого нечестно. О Франсесо, Ви попихаєте мене в розпуку від себе! Мене жде тяжка задача і може не верну живим. Як би я погиб, то бодай згадайте мене по справедливости. Не забудьте на то, що послїдний віддих моєї душі буде молитвою за Ваше щастє!

При сих словах станув вже одною ногою в стремено, але молода дївчина, котра глянула тепер на него таким оком, що заглянула єму аж в саму душу, задержала єго.

— Пейтоне — майоре Денвуді — сказала она — чи можете забути на сьвяту справу, за яку борете ся? Як обовязок супротив Бога так і супротив вітчини заказують Вам брати ся до якогось шаленого дїла. Вітчина потребує Ваших услуг, а —

— А що? — повторив молодий мужчина і приступив з боку до неї та хотїв взяти за руку. Але Франсес знову стямила ся, відопхнула єго холодно від себе і пустила ся домів.

— Отже так маємо розстати ся з собою? — відозвав ся Денвуді, котрого взяв тяжкий жаль. — Чиж я такий нужденник, що Ви так люто обходите ся зі мною? Ой, Ви мене нїколи не любили і хочете власну непостійність покрити якимсь виноваченєм, котрого менї не можете пояснити.

Франсес станула нараз, глянула на него з таким глубоким чувством і такою благородною невинностию, що Денвуді мало що не впав їй до ніг, а она кивнула на него і сказала:

— Послухайте мене, майоре Денвуді, послїдний раз. Єсть то дуже прикре відкритє, коли самі перший раз мусимо спізнати нашу малу вартість. Але єсть то правда, котру я недавно тому пізнала. Не хочу Вас анї винувати, анї обжаловувати. Бо хоч би я і мала справедливе право до Вашого серця, то все-таки я Вас негідна. Не слаба, несьмілива дївчина може Вас щасливим зробити — нї, Пейтоне — Ви призначені до великих, славних дїл і повинні сполучити ся з душею, що так само велика як Ваша, а котра би була в силї підняти ся понад слабі сторони свого роду. Я була би Вам лиш тягаром, котрий би Вас гнув до землї. Коли-ж будете мати за подругу горду палку душу, то зможете дійти до найвищої слави на сьвітї! Таку душу охотно Вам відступлю, хоч і не з легким серцем і буду молити ся, і з щирого серця буду молити ся, що би Ви з нею були щасливі.

— Люба ентузиястко! — сказав на то майор. — Ви не знаєте анї саму себе, анї мене. Моє серце пре мене до такої як Ви, до доброї, лагідної і щирої. Не дуріть себе самі якимись пустими гадками о великодушности, котра не могла би мене зробити щасливим, а мусїла би мене загнати в нужду.

— Бувайте здорові, майоре Денвуді — сказала глубоко тронута дївчина — памятайте на то, чого вимагає від Вас кровю зрошена вітчина і будьте щасливі!

— Щасливим — відповів майор гірко, споглядаючи, як она легким кроком пустилась по мураві і зайшла поза корчі. — Ну — вже то я пї по правдї щасливий!

Сїв на коня, попер єго острогами і незадовго здогонив свою шкадрону, котра їхала поволи горбоватими сторонами до берегів Гудзона.

Але хоч і як велике горе взяло ся Денвуді'го по сїм несподїванім кінци єго розмови з Франсесою, то все-ж таки оно було нїчим супротив горя, яке опанувало молоду дївчину.

Франсес бистрим оком заздрістної любови відкрила зараз ту пристрасть, в якою Ізабеля Сінґльтон любила Денвуді'го. А що сама була делїкатного чувства і несьмілива, то не могло їй і на гадку прийти, щоби та любов могла бути даром, о котрий нїхто не просив.

Єї цїла прекрасна поверхованість, єї люба душа впали були вже давно молодому офіцирови в очи; але треба було єго мужеской сьмілости, щоби позискати єї прихильність,

чина задля якої ми наміряємо голосувати за предложенєм комісиї буджетової разом з поставленими пп. послами Левицким, Барвіньским і Евгеном лиц. Абрагамовичем резолюциями, що правда з заміткою, щоби в предложеню деякі повіти пропущено, а то Чесанів і Яворів — лежить в тій обставині, що лиш маємо на оцї пильність справи і стремимо до того, щоби акцию против нужди опісля не проволікано. Застерігаємо собі однакож право виступити додатково ще раз перед високу палату з жаданєм в справі нужди. *(Голосні ознаки признаня).*

(Конець буде).

Вісти політичні.

Від вчера маємо вже нове міністерство під президентом бар. Ґавча - Франкентурн. Урядова Wiener Ztg. оголосила слїдуюче письмо цісарске до президента міністрів: Любий бароне Ґавч: Удобряючи Ваші внесеня, поручаю Вам управу Мого міністерства справ внутрішних і іменую ґенерала фельдцайґмайстра Вельзерсгаймба на ново міністром краєвої оборони; шефа секциї в Моїм міністерстві зелїзниць, дра Генриха Віттека Моїм міністром зелїзниць; президента сенату трибуналу адміністрацийного дра Евгенія Бем - Баверка Моїм міністром фінансів; шефа секциї в Моїм міністерстві просьвіти ґр. Вінкент. Бальє де Лятур (Baillet de Latour) Моїм міністром просьвіти; шефа секциї в Моїм міністерстві справ внутрішних дра Ернеста Кербера Моїм міністром торговлї; шефа секциї в міністерстві справедливости дра Ігнатия Рубера міністром справедливости і шефа секциї в Моїм міністерстві просьвіти ґр. Артура Біланд-Райдта (Bylandt-Reydt) Моїм міністром рільництва.

Та сама ґазета оголосила також письма цісарскі до уступивших міністрів. Письмо до ґр. Бадені'го звучить: „Любий ґр. Бадені! Від дня, в котрім Ви вволяючи Мою волю піднялисї утвореня кабінету, аж до хвилї, в котрій цїлий кабінет подав ся до димісиї, виявляли Ви завсїгди, що плекаєте в своїй души лиш то одно бажане, щоби служити Менї і добру держави з найлїпшою волею і зі всїх сил, якими Ви розпоряджали. — За ту правдиво віддану менї вірність в стремленю до високої цїли, за Вашу повну трудів працю, за Ваше повне пожертвованя і ревно сповняне обовязків в інтересї цїлої держави, як також за Ваше льояльне привязанє висказую Вам Мою найгорячійшу подяку і завіряю Вас о Моїй щирій і незмінній прихильности. — Отсим звільняю Вас з уряду Мого міністра президента і пересилаю Вам в прилозї Моє власноручне письмо в справі увільненя моїх міністрів, щоби Ви поробили відповідні зарядженя.

В письмі до дра Білїньского, увільняючім єго від уряду міністра фінансів висказує єму цїсар своє повне признане за віддані серед дуже трудних условий знамениті услуги і застерігає собі право покликати єго знов до служби. — Мін. Ріттнерови висказує цїсар своє повне признанє, застерігає собі покликати єго знов до служби і надає єму ордер зелїзної корону І. кляси. Мін. Ґуттенберґови висказує Монарх своє признанє і надає ордер зелїзної корони І. кляси. — В письмі до дра ґр. Лядебура надає єму цїсар ордер зелїзної корони І. кляси. — Мін. Гляйспахови висказує цїсар своє повне признанє і застерігає собі покликати єго знов до служби. Наконець міністрови Ґлянцови висказує цїсар своє повне признанє за знамениту службу, застерігає собі покликати єго знов до служби і надає ордер зелїзної корони І. кляси.

Ситуация парляментарна доси ще не виясьнена і нове міністерство мабуть ще не зблизило ся до партий парляментарних. З того однакож, яке становище заняли найбільші партиї правицї, Чехи і Коло полске можна вносити, що правиця не схоче зробити опозициї нїяку уступку. Віденьскі ґазети нотують також вість, що президия палати постановила не уступати. Трудно отже предвидїти, чи тї, котрі супротив тої президиї як найострійше виступали, схотять тепер під тою самою президиєю сидїти тихо. Зачувати також, що лївиця заповідає опозицию і новому кабінетови.

Новинки.

Львів дня 1-го грудня 1897.

— **Ц. к. Намістництво** уділило презенту на опорожнену греко-кат. парохію цїсарского наданя в Пістини о. Опуфр. Семійонови, дотеперішному греко-кат. пароxови в Дебеславичах.

— **Ставропигийский Інститут,** властитель і патрон Успеньскої церкви у Львові, рішив на своїм послїднім засїданю взяти ся до відновленя еї і в тій цїли виготовити плян і кошторис. На відновлене і украшене того старинного і звязаного з істориєю галицкої Руси храма, зібрав вже парох о. крилошанин Павлиців з добровільних жертв своїх прихожан значну, бо до 9000 зр. доходячу суму, а проче має додати Інститут з своїх фондів.

— **Читальня „Просьвіти“ у Львові** (в дому ч. 10 в ринку), уряджує що недїлї по 6-ій годині вечером відчита і співи. В слїдуючу недїлю відбуде ся вже другий відчит, а іменно о „Історії міста Львова“. Читальняний видїл запрошує всїх членів читальнї до найгромаднїйшої участи в сходинах.

— **При церкві Преображеньскій у Львові** з настанем зими перервано всяку роботу, але управляючий совіт „Народного Дому“, рад би як найскорше церков викінчити. З кінцем марта а найдальше з початком цьвітня слїдуючого року зачнуть ся оконечні роботи, а го: вставлять шість корабельних вікон (вітражів) з крашеного скла із зображенями сьвятих руской церкви і звичайні вікна в обох ризницях, дзвіницях і над головним порталом; виготовлять той портал з передсїнком і двоє бічних дверий коло портала, а також двері до полудневої ризницї; вимостять цїлу церков і шість льож т. зв. штайнґутом; поставлять двоє зелїзних спіральних сходів на обі вежі; виллють і умістять звони; вкінци уставлять провізоричний великий жертвенник з одвітним украшенем, провізоричний полу-іконостас тілько з царских врат і двох дияконьских дверий, а також переведуть деякі конечні провізоричні украшеня. За пресвитериєю церкви на площи, окруженій вже зелїзними штахетами, заведе ся огородець. Совіт веде

треба було витревалих заходів, щоби привязати до себе еї серце.

Від часу же коли то стало ся, була єго власть тревалою і одинокою. Але незвичайні події з послїдних днів, змінене лице улюбленого мужчини, особливо же Ізабелине пристрастне убожане, викликали в еї груди нові чувства.

З сумнївом о Денвуді'го любови настав в ній і сумнїв о еї власній вартости. В хвили роздразненя здавало ся то її легкого річию відступити свого милого якійсь, що була би може гіднїйшою єго — але надармо силувала ся уява затуманити серце.

Коли Генрі'го відведено, слаба енерґія пана Вартона таки зовсїм єго опустила — і треба було всеї нїжности позіставших ще при нїм дїтий, щоби еї піддержати.

Глава двайцята.

Від слів похатника взяла майора Денвуді обава о безпечність Вартонової родини, хоч не міг нїяк зрозуміти яка то небезпечність; наказав длятого Лявтонови, що разом з вахмайстром Голїстером лишив ся коло ранених, зараз на перший який підозріний знак рушити із свого дотеперішного становища і обсадити Вартонів дім.

В якийсь час по вимаршу корпуса ходив Лявтон перед „готелем“ то сюди то туди, нарікаючи в души на свою лиху долю, що засудила єго тут дармувати — і то як раз в часї, коли можна було кождої хвилї сподївати ся стички з ворогом.

В сїй хвили приступив до него доктор Сайтґрівс, що занятий був коло ранених і о всїм, що стало ся, навіть о вимаршу войска не знав ще нїчого.

— А де-ж варта? — спитав він розглядаючись здивований.

— Пішли — всї пішли з Денвуді'м над ріку. Нас, мене і Вас лишили тут, щоби пильнувати тих кількох недужих та дві чи три баби.

— Дуже мене то тїшить, що Денвуді зглянув ся на ранених і не казав їх везти — сказав лїкар. — Гей, пані Флянаґан! Дайте що попоїсти, бо я голоден. Я краяв трупа — отже спішіть ся!

— Ви все пізно приходите — відповіла Бетті виставивши голову крізь розбите вікно від кухнї. — Нема вже що їсти хиба лиш стару шкіру з Дженні і — той труп о котрім говорите!

— Жінко! — відозвав ся лїкар сердито — чи Ви маєте мене за якогось людоїда, що таке менї кажете? Кажу Вам, давайте що їсти, бо я вже аж надто довго напостив ся.

— А я Вам кажу, що мусите ще довше постити, хиба що кажете собі посїчи шкіру з Дженні на біфштек. Наші хлопцї все поїли.

Лявтон взяв ся успокоювати лїкаря кажучи, що вже післав кількох людий по поживу і они повинні би вже незадовго вернути.

Лїкар трохи успокоений забув, що єму кишки сварять ся, і сказав, що піде зараз знову до свого дїла.

— Який же маєте предмет? — спитав капітан.

— А похатника! — відповів Сайтґрівс, а глянувши на звістний стовп додав: А де ж труп подів ся?!

— Також пішов.

— Пішов!! — Хто-ж то важив ся забрати менї мій предмет?

— То чорт, пане доктор — вмішала ся тут Бетті — котрий і Вас одного красного дня забере, не питаючи довго о Ваше позволене.

— Мовчи, стара відьмо! — гримнув Лявтон, вдержуючись на силу від сьміху. — До кого говорите таким тоном?

— До того, назвав мене замащеною бабою! Я ще й по році нагадую собі своїх приятелїв, але моїх ворогів і по двох роках не забуваю.

Але докторови, у котрого на думцї була лиш єго страта, було байдуже про то, чи пані Флянаґан єму приятелем чи ворогом, а Лявтон розповів єму тепер все, що і як було.

— Таки так — вмішала ся тут знову маркетанка — а вахмайстер Голїстер каже, що то був Бельвебуб, а не похатник. Отто-ж то було би Вам удало ся, як би були краяли таки самого сатану, коли-б єго були повісили. Я гадаю, що він не був би Вам тихо лежав під ножем.

Доктор Сайтґрівс розчарований подвійно — що-до обіду і що-до науки — дав ся почути, що піде до Льокустс і звідає ся про стан здоровля капітана Сінґльтона.

Лявтон хотів піти з ним і незадовго сидїли оба на конях та їхали до дому пана Вартона.

Нараз відозвав ся Лявтон:

— Чуєте — чи то не в корчах шелестить?

В тій же хвили упав якийсь камінь перед него.

— Якийсь камінь! — сказав Сайтґрівс. — Упав хиба десь з неба — бо тут доокола нас ані живої души не видко.

— О, поза сими скалами міг би сховати ся і цїлий полк! — сказав на то драґон і зліз з коня та підоймив камінь. — От видите, єсть і поясненє!

При сих словах відвязав він карточку від каменя, на котрій досить нечетним письмом було написано:

Куля в мушкети сягає дальше як камінь, а на Вест-Честерских скалах знаходять ся небезпечнїйші річи як дике зїле. Кінь може бути добрий — але чи може він перескочити пропасть?

— Правду кажеш, загадочний чоловіче — подумав собі Лявтон. — Відвага і сила можуть лиш мало вдїяти против убийства і сих скалистих стежок.

Він сїв знову на коня і крикнув голосно:

— Дякую Вам невідстний друже, Ваша осторога не буде надаремна!

— А то якийсь дивний случай — сказав

тепер переговори з дотичними фабриками і майстрами, а шо-до вітражів то они вже готовлять ся в фабриці в Інсбруці і з кінцем марта надіятись будуть готові. Всьо мусить бути гарне і солідне. По викінченю наступить отворене церкви, а за тим будуть ладитись фонди на відповідне устроєне єї у внутрі, на мальовило, золочене і всякі инші.

— Преосьв. Епископ перемиский Константин Чехович вернув дня 29 падолиста з Відня з конференциї австрийских епископів до Перемишля. На двірци повитали Преосьвященого Впр. оо. крилошани і прочі перемиські сьвященики, староста Ляникевич і много публики.

— З аепархії львівскої. Презенти дістали оо.: Ник. Любинецкий, сотрудник з Чесник, на Протеси, а Дим. Склепович на Поморяни. — В пропозицию на Либохору приняті оо. Стеф. Крижановский і Ярослав Лучаковский. Канон. інституцию на Гнилиці великі дістав о. Євг. Витошиньский. — Завідательства дістали оо. Ал. Любинецкий, б. завідатель Любінець, в Новошині; Волод. Ганицкий, парох Новошина, в Рудні; Онуфр. Чубатий, сотрудник з Острова, в Должанці; Остап Нижанковский, завідатель Должанки, в Качанівці; Вас. Пилипчук, сотрудник з Івачева, в Чепелях; Корн. Яцикевичь, сотрудник з Побужан, в Хацованю; Ник. Винницкий, сотрудник з Галича, в Залановї. — Сотрудництва дістали оо.: Леонтий Спринь з Бірок великих в Острові, Петро Цегриця в Лолині, Юл. Барановский із Завалова в Побужанах, Мих. Раковский з Пустомит в Николаєві, Йосиф Романюк з Ушні в Галичи, Лев Селиньский з Зиланова в Ушни, Казим. Савицкий з Незнанова в Пустомитах, Вікт. Несторович в Заваловї. — Архієрейску грамоту похвальну, з правом носити крилошаньскі відзнаки, одержав о. Володим. Сельский парох Стрия, а архієрейску грамоту похвальну о. Теодор Ковальский парох Явча. — Капелян Митрополита о. др. Мих. Демчук іменований адюнктом на богословскім виділі львівского університету. — Декрет на провізоричного катихита виділової школи в Бродах одержав о. Юл. Дзерович сотрудник з Николаєва.

Надзираюча рада галицкого банку гіпотечного ухвалила виплачувати січневий купон від акциї банку, почавши від 1 січня 1898 по 10 зр. від штуки.

— Жертва поєдинку. В Чернівцях упокоїв ся в тамошнім гравевім шпитали молодий, 20-літний студент університету черновецкого Август Скурский упавши жертвою поєдинку з гузарским кадетом, котрий завдав ему шаблею дуже тяжкі рани. Похорон Скурского відбув ся в неділю, дня 28 падолиста при величезнім здвизї народу.

— Самоубийство. Вчера около 6-ої години вечером найдено в кирници коло реальности ч. 6 при ул. Жерельній у Львові тїло 60-літної женщини з привязаним до шиї каменем. Та женщина мае називати ся Катерина Миш, а довела єї до самоубийства нужда. Самоубийницю відставлено до шпиталя.

— Зелізнична катастрофа лучила ся вчера рано на стациї Тлущ під Варшавою, де наїхали на себе два поїзди. В наслідок того погибло десять осіб, кількапайцять осіб тяжко ранених, а звиж 20 легко.

— Огнї. В селї Старім Лисци коло місточка Лисця, в повітї богородчаньскім, вибух огонь дня 22 падолиста вечером задля нєосторожности старої, слїпої на одно око женщини. Згоріло 31 хат, в них кілька штук безрог і множество курий. Вісїм хат було обезпечених. — В Гордини, самбірского повіта, погоріло дня 25 падолиста вечером 25 будинків господарских разом з цїлим припасом сегорічного збіжа. — З Сокальщини пишуть: В місяци падолисті упало жертвою пожару в Сокальщині кількайцять селяньских загород. В Ульвівку в наслідок підпалу згоріло шість господарств; в Бобятині згоріло також в наслідок підпалу з мести пять загород. В ночи перед сьв. Димитрием погоріло на Забужи в Сокали шість господарів-міщан. Пожар вибух в наслідок неосторожности. — В Знесїню під Львовом згоріла в суботу хата Василя Добряньского. Огонь був імовірно підложений.

— Убийник респіциєнта. В Золочеві розпочав ся процес против Ів. Шклиньского, 28-літного еміґранта з Росиї, горальняного помічника з Домбровоі. Обжаловано его о то, що дня 28-го липня с. р. убив скарбового респіциента Ів. Мадзяру, вхопивши з сїний касарнї карабін і пхнувши респіциента багнетом так сильно, що той зараз погиб. Обжалованого боронить др. Вітлин. Шклиньский толкуе ся тим, що в хвили, коли допустив ся убийства, був цілковито пяний.

Телеграми.

Будапешт 1 грудня. Пос. ґр. Володислав іменований ґубернатором Ріки (Fiume) і угорско-хорватского побережа; єму повірено також президию власти морскої в Ріці.

Зац 1 грудня. Щоби не допустити до повтореня недїльних демонстраций прибув нежадане староства в понедїлок один баталїон піхоти і одна шкадрона драґонів, а вчера ще 70 жандармів. Межи патрулями драґонів а товпою кидаючою камінем, прийшло до кревавої бійки в котрій кількох людий зранено. За розрухи арештовано всего 19 людий.

Берлин 1 грудня. Престольна бесїда, котрою відкрито раду державну, називає ситуацию заграничну знаменитою.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

здивований лїкар — сей лист має якесь дуже загадочне значінє.

— Гм, мабуть чи не дотеп якогось дурнуватого, що гадає, що такою штучкою може напудити двох хоробрих Віржінців — сказав капітан ховаючи карточку до кишені. — Але мушу Вам сказати, докторе, що Ви лише що недавно мали охоту різати честну людину.

— Честну людину? Я мав на гадцї похатника, того ославленого шпигуна в службі наших ворогів, а менї здає ся, що такий чоловік повинен би то мати собі за честь, що може прислужити ся для науки.

— Нехай собі буде шпигуном — мусить ним бути — сказав Лявтон призадумавшись — але его серце висше понад всяку ворожість, а его душа зробила би воякови лиш честь.

Лїкар видивив ся здивований на свого товариша, підчас коли капітан від драґонів розглядав ся слїдливо по якімсь скалистім горбі, що зиставав понад саму дорогу, котра ішла его сподом.

— Де не може кінь вийти, там вийде людска нога — відозвав ся хитрий вояк. Скочив знову з коня, перелїв через камінну стїнку і вибіг борзо на гору, звідки міг добре видїти скали, всї їх розколини і печери.

Ледви то стало ся, як Лявтон побачив якогось чоловіка, котрий, коли він надійшов, щез на другім боці пропасти.

— Гонїть за ним, Сайтґрівс, гонїть за ним! — крикнув драґон до свого приятеля — і убийте того злодюгу!

Перша часть того приказу була борзо виконана і лїкар побачив якогось чоловіка, що з мушкетою в руці перебіг борзо через дорогу і сховав ся в густім лїсї по другім боцї.

— Стійте, друже! Стійте аж прийде капітан Лявтон! — крикнув лїкар, коли побачив, що незнакомий так втїкає, що его годї здогонити.

Але то завізване, видко, нагнало ще лиш більшого страху тому чоловікови, котрий аж тогди станув, коли добіг до своєї цїли, де обернув ся, стрілив з мушкети до лїкаря і в тій же хвили щез.

Лявтон в одній хвили вибіг на дорогу скочив на коня і здогонив свого товариша якраз в тій хвили, коли той чоловік щез.

— Куди втїк той нужденник? — крикнув драґон.

— Туди, куди Ви за ним не поїдете — в лїс!

— Чому-ж Ви дали єму втечи? — спитав капітан. — Коли-б я так міг був засягнути его своєю шаблею, то був би Вам зараз пригодив відповідний предмет під Ваш ніж.

— Менї годї було єго здержати, хоч я єму сказав, що Ви хочете з ним слївце поговорити.

— То було дійстно нечемно зі сторони того падлюки. Але того я не розумію. Ви так довго служите при полку а все ще не умієте перескочити конем через такі нужденні скали.

— А будьте ласкаві, капітане Джоне Лявтон і пригадайте собі, що я не учителем їзди при полку та й не майстром від екзецирки анї не пошибленим прапорщиком або якимсь безвзглядним капітаном — нї, мій пане, анї не безвзглядним капітаном, ще раз то кажу, котрий своє житє так мало щадить, як і житє свого ворога. Я собі, пане, лиш простим чоловіком науки, нїчо більше лиш доктор медицини і лїкар від ран при драгонах. Нїчо більше, капітане Джоне Лявтон!

Сказавши то навернув конем і пустив ся до Вартонового дому.

— Правду кажете — сказав на то драґон; — але коби я так мав був хоч би лиш найгіршого їздця в помежи мого войска, то я був би зловив того нужденника і приспорив законам бодай одну жертву.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вобера.